

CUPRINS

Mihai Eminescu:

Cu penetul ca sideful.....	3
Somnoroase păsărele.....	4
Borta vântului.....	5

Ion Creangă:

Punga cu doi bani.....	9
Prostia omenească.....	15
Capra cu trei iezi.....	20
Fata babei și fata moșneagului.....	31
Livada.....	39
Ia! Clopoțelul sună.....	40
Lupul la stână.....	42

George Coșbuc:

Vestitorii primăverii.....	44
Povestea găștelor.....	46
Cântec.....	48
Vine ploaia!.....	49

Emil Gârleanu:

Puișorii.....	50
Gândăcelul.....	53
Cioc! Cioc! Cioc!.....	55
Când stăpânul nu-i acasă!.....	58
Fricosul.....	61

Vasile Alecsandri:

Primăvara.....	63
Iarna.....	64
Oaspeții primăverii.....	65

Petre Ispirescu:

Sarea în bucate.....	66
Broasca-țestoasă cea fermecată.....	75

George Topârceanu:	
Câți ca voi!	85
Cântec	86
Primăvară	87
Barbu Ștefănescu Delavrancea:	
Bunica	89
Neghină	94
Ștefan Octavian Iosif:	
Cântec	108
Cântec sfânt	109
Octavian Goga:	
Moș Crăciun	110
Pace	112
Toamna	114
Crăciunul copiilor	115
Elena Farago:	
Nelu	116
Cățelușul șchiop	117
Gândăcelul	119
Alexandru Andrițoiu:	
A.B.C.	121
Cezar Petrescu:	
Au sosit cocorii	123
Demostene Botez:	
Toamna	124
Emilia Căldăraru:	
Cea dintâi vacanță mare	125
Ioan Alexandru Brătescu-Voinești:	
Puiul	126
Nicolae Labiș:	
Păcălici la școală	132
Otilia Cazimir:	
Gospodina	134
De pe-o „bună dimineată”	135

Titel Constantinescu:	
Numărătoare.....	136
Hans Christian Andersen:	
Omul de zăpadă.....	137
Degetica.....	144
Crăiasa Zăpezii.....	159
Jean de la Fontaine:	
Leul și Tăunul.....	182
Greierile și furnica.....	184
Frații Grimm:	
Scufița Roșie.....	185
Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.....	190
Cei patru muzicanți din Bremen.....	203
Hansel și Gretel.....	208
Cenușăreasa.....	217
Carlo Collodi:	
Pinocchio.....	227
Charles Perrault:	
Motanul Încălat.....	242
1001 de nopți:	
Aladdin și lampa fermecată.....	249
Edmondo de Amicis:	
Cuore. Cea dintâi ninsoare.....	275
Cuore. Un bulgăre de zăpadă.....	278
Lev Tolstoi:	
Lebedele.....	282
Furnica și porumbița.....	283
Lupul și capra.....	284
Mincinosul.....	284
Literatură populară:	
Legenda cucului.....	285
Fata săracului cea isteată.....	287
Ghicitori.....	298
Proverbe.....	301

Borta vântului

Mihai Eminescu

Era un om sărac-sărac, ș-avea o mulțime de copii. Acu era în vremea foameții și el a muncit vreo săptămână pe un căuș de grăunțe. Acu s-a dus la rășniță cu dănele. După ce le-a rășnit, a ieșit afară cu căușul cu făină și s-a pornit o furtună mare și i-a luat toată făina din căuș. Da el strașnic s-a mâniat. „Nu mă las eu așa cu una cu două”, și face un șomolog de paie și pornește.

Il întreabă un om:

– Unde te duci, cumetre?

– Mă duc s-astup borta vântului, că mi-a luat făina din căuș.

– Da unde-i nimeri-o?

– Unde-a fi acolo mă duc.

Mergând el loc depărtat a ajuns la Dumnezeu și Sfântul Petre (erau pe pământ pe-atunci).

– Unde te duci omule?

– Mă duc s-astup borta vântului, că mi-a luat făina din căuș. Dar Dumnezeu i-a zis așa:

– Omule, nu te mai duce. Na-ți o nucă ... da până acasă să nu zici: nucă, deschide-te.

Întorcându-se el înapoi, a-noptat ș-a ajuns la un om și s-a rugat să-l primească să doarmă acolo peste noapte.

– De unde vii bade? Il întreabă omul cela.



— Mă duceam s-astup borta vântului și-am întâlnit un nebun pe drum și mi-a dat o nucă și-a zis să nu zic pân-acasă nucă, deschide-te. Ce-a mai fi și asta?

Femeia omului, vicleană. Ia o nucă-n mână și zice:

— Ia să-ți văd nuca.

Îi schimbă nuca omului. Și pe urmă se duce-ntr-un ocol și zice: nucă deschide-te. Dacă o zis — atâtea vite ce-o ieșit, oi, cai, hei, o bogăție-ntreagă. Știi mata, putere dumnezeiască!

Se duce a doua zi acasă: „Nucă deschide-te”. Nuca de unde să se deschidă.

— Hai bată-mi-l Dumnezeu vânt și moșneagul lua-l-ar dracu'. Mă duc s-astup borta vântului și să-l bat pe moșneag de ce m-a viclenit.

Ajunge iar pe Dumnezeu.



Otilia Cazimir (1894-1967)

Alexandra Gavrilescu a scris sub numele de Otilia Cazimir, nume dat de către Mihail Sadoveanu și Garabet Ibrăileanu. S-a născut la 12 februarie 1894 la Cotu Vameș, județul Neamț. A fost cel de-al cincilea copil al învățătorului Gheorghe Gavrilescu. În copilărie a simțit lipsa prietenilor de joacă și pentru că iubea copiii a început să realizeze creații literare pentru ei. A publicat 60 de volume de poezii.

Din creația ei fac parte: *Balva iarna într-un sat, Cântec de cormoră, Fluturi de noapte, Jucării, Gospodina etc.*

Gospodina

O furnică duce-n spate
Un grăunte jumătate.
— Încotro fugi surioară?
— Ia, mă duc și eu la moară

Și-s grăbită, și-s grăbită,
Că mi-i casa ne-ngrijită
Și mi-s rufe la soare
Și copiii-mi cer mâncare.

Că la noi în mușuroi
Unul drege, zece strică
Și de n-aș fi eu voinică,
Ar fi vai și-amar de noi.

De pe-o „bună dimineață“

Otilia Cazimir

De pe-o „bună dimineață“
Cu tulpină de cârcel,
A sărit un gândăcel
Cu mustățile de ață.

Alți gândaci, mărunți și roșii,
Care-și poartă fiecare
Ochelarii pe spinare,
Dorm la soare, somnoroșii!

Iar pe-un fir de pădăie,
Ce se-nalță, drept, din iarbă,
Suie-un cărăbuș cu barbă,
În hăinuță aurie.

Suie, mândru și grăbit,
Să vestească-n lumea mare:
— Preacinstită adunare,
Primăvara a sosit!





Edmondo de Amicis (1846-1908)

S-a născut la 21 octombrie 1846, în Oneglia, Italia.

Cunoscut scriitor, jurnalist și pedagog italian, s-a făcut remarcant prin volume în care a abordat teme sociale și educative, ce prezintă dragostea părintească, viața oamenilor necăjiți și prietenia adevărată.

Cea mai importantă operă a sa, cu care a câștigat faima mondială, este *Cuore - inimă de copil*, roman inspirat chiar de cei doi fii ai săi.

Cuore

Cea dintâi ninsoare

Sâmbătă, 10 decembrie

Rămâneți cu bine, plimbări pe Rivoli! Iat-o și pe frumoasa prietenă a băieților! A sosit prima zăpadă! Încă de aseară, ninge cu fulgi mari și deși, ca florile de iasomie. A fost o plăcere, azi-dimineață la școală, să-i vedem cum loveau în geamuri și se adunau pe pervazuri; chiar și învățătorul se uita, și-și freca palmele; și toți se bucurau, când se gândeau că vor face bulgări de zăpadă, și că se vor da pe gheața care se va forma mai târziu, și la focul de-acasă, din cămin.

Stardi, complet absorbit de lecțiile lui, cu pumnii strânși la tâmpile, era singurul care nu-i dădea nici o atenție. Ce frumusețe, ce sărbătoare a fost, când am plecat de la școală! Toți ne zbenguiau pe străzi, strigând și dând din brațe, prinzând fulgii de nea în

măini, tăvălindu-ne prin omăt, ca niște căței în băltoace. Umbrelele părinților, care-i așteptau pe copii afară, erau complet albe. Casca polițistului era albă și ea. În câteva clipe, s-au albit și ghiozdanele noastre. Toți păreau să nu-și mai încapă în piele de bucurie – până și Precossi, fiul fierarului, băiatul acela palid care nu râde niciodată; și Robetti, elevul care l-a salvat pe băiețelul cel mic din fața trăsorii, sărmanul de el! Sărea de colo-colo, în cărjele lui! Calabrezul, care nu se mai atinsese niciodată de zăpadă, și-a făcut un bulgăraș și a început să-l mănânce, de parcă ar fi fost o piersică; Crossi fiul vânzătoarei de zarzavaturi, și-a umplut cu zăpadă ghiozdanul; iar Zidărașul ne-a făcut să râdem în hohote, când tatăl meu l-a invitat să vină la noi în vizită, mâine. Avea gura plină de zăpadă și, neîndrăznind nici s-o scuipe, nici s-o înghită, stătea acolo și se uita la noi, gata-gata să se înece, fără să scoată o vorbă.

